

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΡΦΟΝ. Έν Άθήναις φρ. 15.—Έν δε τατις έπαρχ. φρ. 16.—Έν τω Ιζωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Άριθ. 4, άπέναντι τής οικίας Φιλήμονος παρά τήν Πλατείαν Συντάγματος.—

Η ΚΑΡΑΤΟΜΗΣΙΣ

Έν Έργαστηρίοις Λαυρίου, 9 Αυγ. 1882.

Φίλε κύριε Γαβριηλίδη,

Τό τηλεγράφημά σου μ' έξύπνισε τό Σάββατον περί τήν 4ην πρωινήν ώραν και έσπευσα νά μεταβώ εις τό πλησίον τών Έργαστηρίων άποξηρνηθέν έλος, ένθα είχε στηθῆ ή λιαιμητομς πρός καρατόμησιν τών καταδικίων Κτεναθέα, Μπουρτζίκου και Λουκέα, ώς άνοηδεδειγμένων φονέων του Δημοσιου Εισπράκτορα Δημουλέα.

Έθυμεισθε λεπτομερείας του έγκλήματός, του τελεσθέντος τήν 12 Αυγούστου 1879; Και οι τρεις είχαν άποφασίσει ν' άποκτείνωσι τον Ταμίαν τής ένταύθα Γαλιτικής Έταιρίας κατά τήν άπό Κυπριανού εις Καμάρεζαν μετάβασιν του και άφαιρέσωσι τό διά τήν πληρωμήν των εκεί εργασιών προωρισμένον ποσόν τήν πράξιν ταύτην κατά τισούτο μάλλον τήν ένόμιζον του χρημοῦ των, καθ' όσον ό εις των τριών, ό Μπουρτζίκος, εις έκ των φυλάκων τής Γαλιτικής Έταιρίας, συνώδευε τον Ταμίαν έν τῆ άμαξη.

Άποτυχόντες τήν επιχειρήσιν αυτήν ένεκα έπελθούσης άναβολῆς τής πληρωμῆ, μανθάνουσιν άίτηνης ότι ό δημοσιος Εισπράκτωρ, μεθ' ου είχαν συγγένειαν και φιλίαν, έφερε μεθ' εκυτου χρημάτα περί τας έπτακισχιλίαις δραχμάς τίν προσκαλοῦσι λοιπόν εις τήν οικίαν των όπως γλεντίσουν εκείνο τό βράδυ. ό Δημουλέας άνύποπτος μεταβαίνει εις τήν φιλικήν πρόσκλησιν. Στάνονται εις τήν Τράπεζαν. παρουσιάζεταί ροδιόν και σπινθηρίζον τό ρχιουθέται. τό κομματιάζουν και τό κατναχλίσκουν μετά σροδρῆς όρέξεως. πινουν τό πρώτο και βεβχίως τό πίνουν εις υγείαν του ξενιζομένου των. Άκόμχ δέν άποτίθησι τό ποτήριον ό Δημουλέας και ό πριν φαιδρῶς συνδαιτυμών—ό Κτεναθέας—έγείρεται δεινός δολορόνος και καταφέρει κατά τής κερπῆς του δυνατόν ρχδιδισμόν. αύθωρει ό άνεψιός του Κτεναθέα Μπουρτσίκος τον κτυπά

δι' έγχειριδίου και τον άποτελειόνει. Ό δε Λουκέας, δια νά μή μείνη και αύτις άργός, περλαμβάνει τά χρήματα, τά τοποθετεί και άπέρχεταί ώς καλός χριστιανός εις Σούρεζαν νά επαναλάβῃ τήν έργασίαν του.

* *

Εις τό γλιέντι εκείνο τό όποσον οι τρεις προσήνεγκαν εις τον Δημουλέαν, ουτος άνταπεκρίθη διά του άλλου γλιέντιου τής 4ης πρωινής ώρας του Σαββάτου.

Η κ'μίζουσα τους καταδικίους άτμομημιολία Νυέπλιον άρίκετο ένταύθα περί τό μεσονύκτιον, προσορμισθεισα εις Κυπριανόν, ώς πλησιέστερον όρμον πρός τήν άποφάσει του Κκκουργυδικείου όρισθεισαν θέσιν πρός καρατόμησιν. Τήν 4ην πρωινήν ώραν ό μυστικός δείπνος ήτο έτοιμος. άόρατος ή ψυχή του Δημουλέα έπεστατεί εκεί τά του εὔτρεπισμαῦ περιεμένοντο μόνον οι προσκεκλημένοι—άντιπρόσωποι τής Έξουσίας—οι καταδικιοι—και ό δήμιος—ό οινοχύος.

Η κυβέρνησις, εξ' όσων έμαθον και ειδον, ειχε καταληφθῆ υπό πανικου, άγνωῦ που στηριζομένη έπλασεν έν τῆ φαντασίῃ της στάσιν εκ μέρους των ένταύθα Λακώων και παρεσκευάσθη εις αντίστασιν.

Ημην εκεί πολλοι άλλοι επίσης παρίσταντο θεαταί. όλοι είμεθα συνορρωμένοι. μελαγχολικοί. πολλοι σχεδόν κάτωχοι. οι πλείστοι πρώτην φοράν έπρόκειτο νά παραστῶμεν πρό τοιούτου θεάματος. ένώπιον ήμων είχομεν πανηγυρικά όργανα παρασκευῆς φόνου. Τήν στιγμήν εκείνην ό άποτροπαιότερος κκκουργος κινεί εις άικτον. και ή τιμωρία του πρό των όμμάτων του παρίσταται ώς άλλο έγκλημα. Τιμωρία φόνου δι' άλλου φόνου. Δις εκμαχ νά φύγω. τόσην ταραχήν ήσθανόμην έν έμχυτῶ. αλλά τό τηλεγράφημά σου με συνεκράτει.

**

Περί τήν 5ην επί τέλους ώραν άρίκοντο έντρομα εις τό πεδίον τής Κρίσεως τά όργανα τής Έξουσίας μετ'

αὐτὰ οἱ δῆμιοι· καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ καταδικοὶ συνοδαῦ-
μενοι ὑπὸ τοῦ ἱερέως.

Ἀνχνινώσκειται ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Ῥίγος·
κυκλοφορεῖ δι' ὅλων τῶν τάξεων τῶν χριστιανῶν. Ἄ-
γεταὶ κατὰ πρῶτον ὁ Κτεναβέας ἐπὶ τοῦ 1ου ἰκρίωμα-
τος, χειροδέσιμος τοῦτο κατ' ἀπίτησιν τοῦ δημίου,
ἀπειλήσαντος ἀπεργίαν, ἐὰν τῷ περὶ κτῶν ἐλευθερον
τὸν κατὰδικον ὡς ἐμαθὼν ἐπειτα, ὁ δῆμιος τὰ χρεῖα
σθῆκε, διότι εἶχεν ἀπειλήσει ὁ Κτεναβέας ὅτι θὰ ἀνθί-
στατο μέχρις ἐσχάτων. Ὁ καταδικος, ἀναστήματος ὑ-
ψηλοῦ μᾶλλον ἢ μετρίου, πρόσωπον ὡσεὶ δὲ, τὰ ὅσα
τῆς κάτω οἰκονομίας προεξέχοντα, ὄρθκλους· μικροῦς καὶ
λαμπυρίζοντες, πιθόρους, εἶχε κατακληρῆθῃ ὑπὸ ἐκτάκτου
ψυχικῆς ταρχῆς. Ὁ δῆμιος ἤρχισε τὸ ἔργον του· ἐνῶ
τὸν εἶδεν σρικτὰ σρικτὰ ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος, οὗτος εἶδει-
ξε σημεῖα ἀντιστάσεως.

— Στάσου τοῦ εἶπε, νὰ πῶ ὅ,τι ἔχω νὰ πῶ κ' εἶπειτα
ἐ δένεις.

— Ὁχι, τοῦ λέγει ὁ δῆμιος, θὰ σταθῆς νὰ σὲ δέσω
κ' εἶπειτα κάμε ὅ,τι θέλεις.

Ὁ δῆμιος ἐνίκησεν· ὁ καταδικος μόνον ὅτι δὲν ἐκπρ-
ώθη τὸ θέλημα ἦτο φρικτὸν ἢ ἀγωνία του μεγάλη.
ἤρχισε τὴν ἐξομολόγησιν· διεκόπτετο ὑπὸ λυγμῶν τὴν
κατεταραχίαν εἰς τὰ χεῖλη του, ὡς νὰ ἐδάγκανε ὑπὸ
λύσεως τὴν χεῖρα τοῦ δημίου. Ὁλοι σχεδὸν ἐκλίονεν.
Τὸ κκουρῆμα του ὡς γνωστὸν τὸ ἤρνετο πάντοτε· καὶ
μόλις ἐν τῷ ἀποστολῶν τὸ ὠμολόγησεν.

Εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς:

«Παιδιά, ἐγκλημάτησα, ἀλλὰ ὁ Νόμος μὲ ἐτιμώρησε
καὶ ἰδοὺ πληρῶνα τὸ ἐγκλημα μὲ τὴν κεφαλὴν μου· ἐγὼ
δὲν εἶχα τίποτε μὲ τὸν κόσμον· καὶ ὅσοι θέλουσιν ἄς μὲ
συγχωρήσουν».

Ἀρχὴ τότε ὡς ἀνορθολογικὰ γυμνάσια ἠκούσθησαν τὰ
«ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ!»

Αὐτὸ ἦτο. Ὁ πέλεκυς κατέπεσεν ἀπροσκόπως· μία
κεφαλή ἐδούπησε καὶ...

Οἱ ὄρθκλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸν δεῦτερον καταδικον,
τὸν Μπορδζίκον. Ἐνῶ ἀνέβηκε τὸ ἰκρίωμα, εἶχε κατα-
ληφθῆ ὑπὸ σπασμωδικῶν κινήσεων περὶ τὰ χεῖλη καὶ τὰς
παρειάς· ἐρχίνοτο μὲν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀπαθῆς, ἀλλ' ἡ ἀ-
παθῆς του ἦτο εἶδος τι περὶ λυγιστικῶν τῶν νεύρων.

Ὁμίλησε καὶ αὐτὸς πρὸς τοὺς παρισταμένους, ἀπρὸ
προηγούμεως προσεδέθη καὶ αὐτὸς καλὰ ἐπὶ τοῦ ἰκρίω-
ματος.

«Χριστιανοὶ ἀδελφοί, εἶπε, γνωρίζετε ὅτι πρὸ τριῶν
εἰσὼν ἐγκλημάτησα, βλέπετε ὅμως ὅτι ὁ νόμος λειτουρ-
γῶν μ' ἐτιμώρησε καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐκετελοῦσα τὸν Νό-
μον μὲ στέλλει πρὸς κκατόμησιν· καὶ ἰδοὺ σήμερον κκα-
ρατμοῦμαι· προσέχετε ὅθεν μὴ ἐγκλημάτησητε καὶ
συγχωρᾶ-έ με καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς συγχωρήσῃ».

Τὸν λόγον του παρεκλούθησαν παρατεταμέναι φω-
καὶ ὡς μικρὸν ἐπικιῆδειον ἄσμα «Θεὸς συγχωρεῖ σε!»

Ἡ φωνὴ του ἦτο συγκεκινημένη, ἀλλ' ὁ τόνος του
σταθερὸς.

Μετὰ τὰ ὀλίγα αὐτὰ βλέπω τοὺς δημίους καὶ τὸν ἀ-
σπαζόνται. Τὶ ἀσπασμὸς ἦτον ἐκεῖνος! ἀκόμη ἀνατρι-
χιάζω. Μετὰ τὸ φίλημα, τίθεται ἡ κεφαλή του ὑπὸ τὸν
πέλεκυν. Σιρέται τὸ ἔλασμα· ἀλλὰ δὲν καταπίπτει· ὁ
καταδικος μένει ἀναίσθητος· παρέρχονται δύο λεπτὰ,
πρὶν ἢ κατέλθῃ τὸ φονικὸν ὄργανον, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ
αὐτῷ, καθ' ἃ ἐγὼ ἀντελήφθην, ὁ Μπορδζίκος εἶχεν ἐκ-

τνεύσει· ὁ πέλεκυς ἐκκρατόμησε νεκρὸν.

Τρίτος ἀνέρχεται τὸ ἰκρίωμα, ὁ Λουκάς.
Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δημίου συναπτεται ὁ ἑξῆς ἱλα-
ροτραγικὸς διάλογος:

—Καὶ δὲν ἤυρες ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνης, βρέ;
— Ἄν δὲν ἤμουνα ἐγὼ, ὅταν ἄλλος σ' τὴν θέσι μου.

Εἰς τὴν ἐξομολόγησιν του ὠμολόγησεν ὅτι συνέπραξεν
εἰς τὸ ἐγκλημα, ἀλλὰ κύριος αἷτιος τοῦ ἐγκλήματος αἰ-
πεν εἶναι ὁ θεὸς του Κτεναβέας, ὅστις θὰ ὄφεται καὶ
εἰς τὸν κάτω κόσμον.

Οἱ χριστιανικοὶ ἐράνησαν συγκεκινηθέντες ἐκ τῶν λό-
γων του καὶ μετὰ κατανύξεως εἶπον τὸ :Θεὸς συγχωρεῖς:

Ἦτο ἡδὴ ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος, ὅτε ἀκούεται λέγων
πρὸς τὸν δῆμιον:

— Κύτταξε νὰ μὲ κόψης καλὰ!

Ἦνεν ἐπὶ προσηθήνεται ὅτι ἡ λαίμητόμος εἶχεν ἐξασθε-
νήσει καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ θὰ παρήτεινε πλειότερον τὴν
τυραννίαν.

Σύρει ὁ δῆμιος τὸ ἔλασμα· ἀλλ' ὁ πέλεκυς δὲν κατα-
πίπτει, καὶ ἐνῶ διηπόρει τί νὰ πράξῃ καὶ διατάσσεται νὰ
σύρῃ τὸ σχοινίον, ἀκούονται φωναί: «Ἄδिका! ἄδिका!»

Ἐπὶ τέλους ἀνασύρει τὸ σχοινίον, καταπίπτει ὁ πέ-
λεκυς, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ καὶ ἐν ἀγκιστρον δι' οὐ ἀνεκλύε-
ται εἶτα ὁ πέλεκυς, ἐφ' ᾧ ἔνεκα τῆς μεγαλειτέρας προσ-
τριβῆς ἢ δύναμεις ἠλαττώθη καὶ ἡ κεφαλή δὲν ἀπεκόπη
ἐντελῶς.

Φαντασθητε τὴν ἀγανάκτησιν ὅλων μας. Τί ῥωμη-
σύνη! Τόσα ὄργανα τῆς Ἐξουσίας πανηγυρικῶς παρε-
λύνοντα τὰ γαλόνια καὶ τὰ ὑπουργήματα των, καὶ κἀ-
νεὶ δὲν ἐσκέπη νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ λαίμητόμος εὕρισκε-
ται ἢ ὅχι εἰς καλὴν κατάστασιν. Εἶναι ἀνάγκη καὶ εἰς
τοὺς καταδικους μὲς νὰ εἰμεθα θηρία· πανταχοῦ ἐξ ἀ-
μελείας νὰ προκαλῶμεν ἀγανάκτησιν· πανταχοῦ νὰ φαι-
νώμεθα ἑλλειπειὸς τοῦ καθήκοντος.

Ἐπῆραν καὶ τὴν λαίμητόμον διὰ ξίφος προωρισμένον
νὰ ἀνεκυσθῇ ὑπὲρ τῆς Μεγαλῆς Ἰδέας καὶ τὴν ἔχουν
καὶ αὐτήν... σκουριασμένην.

Θεατῆς.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Ὁ Περικλῆτος μετ' ὀλίγον θὰ προσθήσῃ εἰς τὸ δρα-
ματολόγιόν του καὶ τὸν Ἀραμπῆ· εἰσιτήριον δὲν ὑπάρχει·
φόρος δὲν ὑπάρχει· μόνον δίσκος.

Κραγκιόζης θὰ εἶναι ὁ Οὐλσλέν, Παρταίνθελος ὁ
Ἀραμπῆς φορὰν καρτάνι τὸ φύλλον μιᾶς ἐρημερίδας ἐν-
θουσιώδους δι' αὐτόν.

Ὁ **Κραγκιόζης**. Ἀραμπῆ, βρέ Ἀραμπῆ.

Ὁ **Αραμπῆς**. Τί βαίεις ἐρέντημ;

Ὁ **Κραγκιόζης**. Γιατί βρέ σοῦ κατέβηκε νὰ κάνης
καβγά μὲξ' ἡ μου καὶ κρέμασε τὸ ζωνάρι μου;

Ἀραμπῆς. Ὁχι ἐρέντημ, ὅχι, τὸ ζωνάρι μου εἶνε
κοντὸ καὶ δὲν φθάνει νὰ τὸ κρεμάσω.

— Ὅσο κοντὸ κ' ἂν εἶνε γιὰ τὸ λαίμω σου φθάνει·
τέτοια μοῦ κάνεις αἰ;

— Ἄμᾶν, ἐρέντημ, διαβόλου πείραξι ἦτανε· τὴν φτέρ-
ν σου νὰ φιλήσω, συγχώρα με.

— Νὰ σὲ συγχωρήσω; καὶ, τώρα, τώρα θὰ τὸ ὄθῃς.

(κατέρχεται καὶ ἐπιστρέφει κρατῶν νεμποῦτι τὸ ὅποιον
κρύπτει ὀπισθὲν του).

— Καὶ μὲ τί ἤθελες νὰ μοῦ τὸν κάνης τὸν καβγᾶ;
— Νὰ, μὲ τὸ νεμποῦτι καὶ μὲ τὰ πόδια.

— Μὴ τὰ πόδια;
— Ναι, ἤθελα νὰ σὲ χτυπήσω πρῶτα, κ' ὕστερα ἤθελα
νὰ φύγω.

— Ἔτσι αἰ κατεργάρη; Ἐλα περὶ κοντὰ λιγάκι.

— Τί μὲ θέλεις;
— Ὅλ σοῦ πῶ ἔνα κρυφὸ· ξέρεις ἐγὼ πῶς τὸν κάνω
τὸν καβγᾶ;

— Πῶς;
— Νὰ μὲ τὸ νεμποῦτι καὶ μὲ τὰ χεῖρα (κτυπᾷ αὐτόν
κατὰ κεφαλῆς. Νὰ, νὰ, νὰ, στραβάρπα, στραβάρπα, νὰ,
νὰ, νὰ. (Ὁ Ἀραμπῆς πίπτει τὸ καρτάνι του ξε-
σχίζεται).

Καταγκιόζης πρὸς τὸ δημόσιον.) Τὰ κακάρωσε!

Δὲν εἶχε φάνονται πολὺ ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ
κιδδηλοποιοὶ Κατέλης, Γκόκης καὶ Σπάτς οἱ ὅσοιτε συ-
κώθησαν ἕνας ἀπὸ τὴν Πάρμαν, ἕνας ἀπὸ τὴν Βεροσθίαν
καὶ ἕνας ἀπὸ τὴν Γαλικίαν καὶ ἦλθαν ἐδῶ διότι ἐμυρί-
σθησαν ὅτι ὁ καλλίτερος τόπος ποῦ περᾶ ἡ κιδδηλεία
εἶνε ἡ Ἑλλάς;

Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ κιδδηλῶν. Καταδιώκονται
τὰ κιδδηλα χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ ἀντίτυπα, καὶ διατὶ δὲν κα-
ταδιώκονται καὶ τὰ πρωτότυπα, ὅταν εἶνε κιδδηλα;
Μ' ἐνοῦσατε;

Ὁ Συβιτανίδης ἀνήγγειλε τὸν ἐν Καλαμπάκῃ θά-
νατόν του διὰ τοῦ τηλεγράφου εἰς τὸ Ἐθικὸν Πνεῦμα.
Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Γρηγόριος τοῦ ἀνταπέδωκε τὰ ἴσα
διὰ τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τὸν ὅποιον ὑπέστη πρὸ δύο
μηνῶν ὕστερα ἀπὸ τὸσων ἐτῶν βίωσανα.

Οἱ μόνοι ἔχθροὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους προσπαθοῦν νὰ ἐ-
λευθερωθοῦν οἱ Αἰγύπτιοι ὅταν εὐρεθῶσιν ἀπέναντι τῶν
Ἀγγλων εἶνε τὰ ὄπλα των.

Ἄρ' οὐ τὸ ὄνομα τῶν Αἰγυπτίων συνεδέθη μὲ τὴν ἡ-
ταν πλέον, πρέπει νὰ διορθώσωμεν τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ
ὀνόματός των καὶ νὰ τοὺς ὀνομάζωμεν Αἰγυπτίους.

Μυστηριώδης λύπη παρατηρεῖται εἰς τὰ πρόσωπα τῶν
συμπολιτευομένων Βουλευτῶν. Κατορθώσαμεν καὶ ἐξι-
χνιάσαμεν τὴν αἰτίαν. Ὁχι μόνον δὲν ἀραιούται ἡ φά-
λαγγ των, ἀλλ' ὀσημέραι καὶ συμπυκνοῦται. Καὶ ἡ ἀνα-
λογία, ὡς γνωρίζετε, τῶν ρουφετιῶν πρὸς ἕκαστον Βου-
λευτὴν εἶναι εἰς ἀντίθετον λόγον πρὸς τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.

Ἀποδείξει, ὅτι ὁ ὑπὸ τῶν δύο Ἐρημερίδων ἀγγελ-

θεὶς ὡς ἀγαθὸς νέος βουλευτῆς Τρικκάλων κ. Ταμπάκης
διότι τὸν ὑπέθετον ὡς ἀντιπολιτευόμενον ἄμα τῇ ἐκλογῇ
του τηλεγραφικῶς ἔσπευσε νὰ καταθέσῃ τὸ σέβας του
πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπειδὴ τὸ
γνωρίζει ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν πειραματικὴν λεγομένην
Σχολὴν μετέβη καὶ εἰς Καλαμπάκην καὶ ἔκαμε καὶ αὐ-
τὸς τὸ μέρος του εἰς τὴν ῥεζιλιέ τὸ ὅποιον ἐπαθεν ὁ κ.
Συβιτανίδης. Τῶρα αἱ δύο Ἐρημερίδες, παλαιὰ καὶ νέα,
θὰ τὸν ὀνομάσουσιν κακὸν νέον.

Ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἀπέναντι τοῦ ἐγκλήματος εἶνε
πολὺ παράδοξος· ἀπεδείχθη ὅτι εἴτε ἐντὸς πεπολιτισμέ-
νης κοινωνίας εἴτε μεταξὺ τῶν ἀγρίων ἔχει ὅμοια ἀγριο-
τέρας τοῦ ἀνδρὸς Ἐνώπιον τῶν κκουρηγοδικείων τῶν
μεγαλοπόλεων ἀποκαλύπτεται τὸσον καλὰ ἡ καρδία τῆς
γυναικὸς, ὥστε ἐκπληττόμεθα ἂν αὐτὴ εἶνε τὸ ἀθηνῆς
φύλον, τὸ ἔχον ἀνάγκην νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ βραχίονος
τοῦ ἀνδρὸς ὅπως βαδίσῃ τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. Εἰς τὰ
ἀποτροπαϊότερα τῶν κκουρηγοδικείων, εὐρίσκωμεν τὴν
γυναίκαν, ὁ χὶ μακράν, ἀλλ' ἐγγύς, ἐκεῖ ὀπίσω τῆς κθη-
μακμένης σκηνῆς ἀπαθῆ κρατοῦσαν τὸ κκουρῆμα πρᾶ-
σινον καὶ προσβλέπουσαν τὸ θῆμα τῆς μετὰ τῆς κῆ-
ρασείας τίγριδος περιλειχούσης τὸ θυβὸν αἵμα. Καὶ ὅταν
πρὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ ὅταν κἀθηται ἐπὶ
τοῦ ἀπαισίου ἐδωλίου, δεικνύει ἀρχῆ γε σπασμῶδους ἀπει-
πισίας, ὀλοφυμῶδους μεταμελείας διὰ τὸ διαπραχθῆναι·
Διόλου μόνον ἐκεῖ δὲν ἔχει τὰ νεύρα τῆς· εἶνε ἡρεμος
ὡς νὰ ὑπέκυψεν εἰς τὸ πεπρωμένον της. Καὶ οὕτε συγ-
κινεῖται· ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος δὲν φθάνει μέχρι τῶν ὠ-
των της· σκέπτεται μετὰ τῆς πονηρίας ἀλώπεκος προσ-
παθούσης νὰ ἐξγάγῃ τὴν οὐραν τῆς ἀπὸ τὴν παγίδα·
καὶ μεταχειρίζεται πᾶν τέχνασμα ὅπως τὸ κατορθώσῃ.

Αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐκείνην ἀνχνινώσκοντες ὅτι ἡ
Γαλλίς Μπρία Σιλόδὲ καταδικάσθη ἐν Πκρισίσις εἰς 20
εἰτῶν δεσμᾶ, διότι ἐρήνευσε τὴν ἀδελφὴν της, καὶ ὅτι ἡ
ἀδελφοκτόνος καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς δίκης ἐπερε
δηνεκῶς μέλανα πέπλον.

— Δικτὶ φρεῖς τὸν μέλανα πέπλον; ἠρώτησέ τις
τῶν δικαστῶν.

— Εἶνε τὸ πένθος διὰ τὴν δυστυχῆ μου ἀδελφὴν, ἀ-
πῆντησεν αὐτὴ! . . .

Ἡξέυρετε βεβαίως πολὺ καλὰ ὅτι καὶ ἐδῶ ἐν Ἑλλάδι
μεταξὺ τῶν πρό τιнос καταδικασθέντων εἰς θάνατον εἶνε
καὶ μία γυνὴ, διότι ἐσκότωσε τὸν ἀνδρα τῆς νομίζω.

Οἱ Κικινάτοι μὲς δὲν κκουπεροῦσιν μοῦ φάνεται.
Προχθες τὴν ἐσπῆραν ὁ διοικητῆς τῆς μοιραρχίας ἐπισκε-
φθεὶς ἐκτάκτως τὰς φυλακὰς Κίγκ, εὔρε τὰ κλωδιά,
ἀλλὰ τὰ πουλιὰ εἶχον πετάξει· ὅλοι ἔλειπαν καὶ μόνον
τρεῖς ἐκ τῶν φυλακισμένων ἦσαν ἐκεῖ. Φανταζόμεαι ἕνα
ἀπ' αὐτοὺς ἐξεργόμενον τὸ βραδὺ βραδὺ, ἐναγκλιζόμε-
νον ὅλους τοὺς δικούς του, κάμνοντα τὸν περιπατὸν του
ἢ τὸ λουτρόν του, δειπνοῦντα ὀρεκτικώτατα, μεταβί-
νοντα εἰς τὰ Ὀλύμπια ἢ τὸ Φάληρον, κοιμώμενον ἀνα-

παυτικώτατα και τὸ πρῶτὸ μεταβαίνοντα ἡσυχὰ εἰς τὴν φυλακὴν του, ὡς νὰ λέγομεν εἰς τὸ κατὰστημά του ἢ τὴ δουλειά του.

Μὰ δὲν τοὺς βγάζουν, λοιπὸν ἀπ' ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ πᾶνε ἀληθινὰ εἰς τὴ δουλειά τους, ἀπ' οὐ εἰμεθα τέ τοιοι ἐδῶ ἐν Ἑλλάδι; Πῶς κατορθοῦται ὁ σκοπὸς τῆς προφυλακίσεως, ἀφοῦ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐλεύθερος ἐξερχόμενος τὴν νύκτα δύναται νὰ ὑπάγῃ δὲν εἰσεύρω πού, δύναται νὰ ἐπισκερθῇ ὅποιον θέλει, νὰ συνεννοηθῇ μαζὶ του, νὰ τὰ ταιριάσουν, νὰ τὰ μπαλώσουν. Δὲν εἰσεύρωμεν τί θὰ χρησιμεύσουν πλέον οἱ ἀνθρώποι οὗτοι εἰς τὴν δικαιοσύνην; Δὲν τοὺς βγάζομεν ἀπ' ἐκεῖ;

Μία ἀγγλίς, ἡ κυρία E. M. Elmonds μὰς καθιστῶ γνωστὸν ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ ὠριότερα πρῆγματα τῶν Ὁμοίων Ἀθηνῶν, Fair Athens, ἐκτὸς τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ Θεσείου, τῆς Ἀκαδημίας καὶ τοῦ Ἀστεροσκοπείου εἶνε . . . και ποῦν ἄλλο κτίριον ἂν φανταζοσθε; ὁ ἀρχιμανδριτὴς Διονύσιος ὁ Λάτας, ὁ Σιωνογράφος.

Εἶδατε τὴν ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Λεσσέψ, ἀπειλούσης ὅλην τὴν Ἀγγλίαν;

Προϋποθέτω ὅτι καὶ αὐτὴ καὶ τὸ ὠρατὸν τῆς ἡμισυ — ὁ κύριος Λεσσέψ — ὅταν θελήσουν νὰ ἐκδικηθῶν τὴν Ἀγγλίαν, διότι κατέλαβε τὸ σαλόνι των Σουεζ, θὰ περάσουν πρῶτον διὰ τοῦ Σκραντῶν (φρενοκομείου) τῆς Γαλλίας.

Τώρα ἔχομεν ἀληθῆ τηλεγράφων, ἐν Ἀθήναις τοῦλάχιστον, ὅπου τοὺς πρὶν ἀνακλήρους, κωφοὺς, ὑπεργήρους διανομεῖς ἀντικατέστησαν ἢ λεκτρικαὶ πατῖες, ὡκύποδες τῆς Κορίνθου καὶ Γορτυνίας δρόμων. Εἶναι μὴ γὰρ νὰ τοὺς βλέπῃ τῆς με ποῖον ζῆλον, τυχύτητα καὶ ἀκριβείαν ἐκτελοῦσι τὴν ὑπηρεσίαν των. Εἶναι ὡς τρεῖςκοντα, οἱ πλεῖστοι με βλοῦζης καὶ τὰ ἐνέρισμα κκακέτα των. Δικανέδουν τὴν ἡμέραν ἕκαστος ἀπὸ 30—50 τηλεγραφεμάτα. Ἀμείδονται με 50 δρ. τὸν μῆνα καὶ πέρουν καὶ καμμὴ δεκάρα ἀπὸ τὸν ἐκδοχέα εἰς κάθε τηλεγράφημα. Οὕτω πως πορίζονται ἀρεκέτα κκαλά. Δὲν θὰ ἦτο ἴτως κκακόν, ἐὰν ἐπρωτιμῶντο τοιοῦτοι παῖδες καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῶν ταχυδρομικῶν γραμματῶν. Ἄς μὰς λείψουν πλέον οἱ οἰκογενειάρχαι με 60 δρ. μισθόν!!

Τὸ ἄκρον ἄκρον τῶν ἀπεργιῶν ἐν Ἀθήναις: — Νὰ κηρύξῃ καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀπεργίαν, ζητῶν αὐξήσιν τοῦ μισθοῦ του κ' ἐλάττωσιν τῶν ἐργασιμῶν ὠρῶν του!!!!;

Ἡ οἰνοποιία τοῦ γνωστοῦ εἰς ὅλους τοὺς ἀθηναίους λάουγγας κ. Ἀμπαζοπούλου πρόκειται νὰ λάβῃ νέαν ἐπιδοσιν, χάρις εἰς τὸ φιλοπόδοτον τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς. Ἐσχάτως ἀκόμα περιήλθε τὴν Γαλλιάν, ὅπου ἔλαβε τόσας πρακτικὰς γνώσεις σχετικὰς με τὴν βελτίωσιν τῶν οἴνων του καὶ τώρα εὐρίσκειται εἰς Ἀλιβέριον καταγιγόμενος

με τὰ προσφιλεῖ κρασὶά του. Κατέστησε δὲ ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῇ στήλῃ τῶν ἀγγελιῶν τοὺς οἴνους του προσιτοὺς καὶ εἰς τοὺς πολλοὺς, διὰ τῆς ἐκτάκτου ἐρηθνείας τῶν τιμῶν του, ἕνεκα τῆς μεγάλης καταναλώσεως ἣν δικαίως περιμένει.

Ἀφίκετο ἐκ Σμύρνης, προερχόμενος ἐξ Ἀλεξανδρείας, καὶ κατέλυσε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ἀδίπης μετὰ τῆς χαριστάτης συζύγου του καὶ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας του. Εἶναι ἐκ τῶν πλουσιωτέρων ὁμογενῶν ὁ κ. Ἀδίπης καὶ μετὰ πάθου ἔρχεται ν' ἀπολαύσῃ τὰς Ἀθήνας.

Διήλθεν ἐξ Ἀθηνῶν προερχόμενος ἐξ Αὐλώνας ὅπου ἔχει τὰ κτήματά του ὁ ἐγγονὸς τοῦ Ἀλλῆ πασαζ Τεπελενλή, υἱὸς δὲ τοῦ Μουχτάρ πασαζ, Νεσέτ βέης Ἰλιώρα. Τί ἱστορίαν καὶ τί κίμα φέροι εἰς τὰς φλέδας του! Εἶναι ὠριότερος Ἀλβανός, μάλιστα τριακονταπέντε ἐτῶν, ἀδρότατος τοὺς τρόπους, ἡμιλῶν ἀριστα τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν, ἔχων διακεκριμένους ἰδέας περὶ θρησκείας καὶ ἐθνισμοῦ. Ὄταν τὸν ἠρώτησαν ἔχει πολλοὺς Τούρκους σ'τὴν Αὐλώνα, ἀπήντησε:—Κἀνένκα μ'υσουλμάνους ἔχει πολλοὺς. Καὶ ἐνόει τοὺς ἀλβανούς. Μετ' ἐνδικαίροντος ἠρώτα νὰ μᾶθῃ τὰ περὶ ἀγροτικῶν ζητημάτων ἐν Ἑλλάδι, φροδόμενος μήπως τὸ κίνημα μεταδοθῇ καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τοὺς Τούρκους Ἡπειρον. Ὁ Νεσέτ βέης μεταδίνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅθεν πάλιν θὰ ἐπανακάμψῃ δι' Ἀθηνῶν εἰς τὰ κτήματά του.

Τί νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Πειραιῶς ἀναφανείσα λευκὴ κηλὶς ἐν τῇ θαλάσῃ;

Πρῶτον αἱ κηλίδες εἶνε συνήθως μαύραι, πλὴν τῶν ἡλικιωτῶν αἱ ὁποῖαι εἶνε χρυσαῖ.

Ἡκούσκαμεν διαφόρους γνώμας περὶ τοῦ φαινομένου. Τινὲς εἶπον ὅτι αἱ Αἰγινήτισαι καὶ αἱ Πειραιώτισαι εἶχον μπουγάδα καὶ ὅτι ἡ λευκὴ κηλὶς δὲν εἶνε παρὰ σαπυνάδα.

Ἄλλοι ὅτι ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας συλλαβὼν ὅλους τοὺς γκαταξῆδες Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ εὐρῶν τὸ γάλα των νόθον εἰσήλθε με αὐτοὺς εἰς τὴν ἀτμοβάριδα Ὑλφον καὶ στὰς ἐν τῷ μέσῳ Αἰγίνης καὶ Πειραιῶς τοὺς ἐπινξε καὶ ὅτι ἡ λευκὴ κηλὶς εἶνε τὸ γάλα καὶ ἡ φουστανέλλα τῶν Λιλιωρικιωτῶν.

Ὁ κ. Κοκκίδης ὅστις δὲν εἶδε προχθὲς τὸν Γαλαξίαν ἀπερᾶνθη ὅτι ἦτο αὐτὸς ὅστις κατέβη νὰ λουσθῇ καὶ τὸν πῆραν οἱ ἐπιβάται τῆς Κρήτης διὰ γαλαξίαν.

Ἡ κυρία Ροζοῦ εἶνε τῆς ἰδέας ὅτι ἐκεῖ συγχάζουν Νεραῖδες λευκοφορεμέναις, αἵτινες ἀπλόουν μίαν κατάλευκον σινδόνα ἀντὶ τῆς κηλίδης τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ κάτωθεν αὐτῆς λούονται, καὶ ὅτι ἡ σινδόνη ἐξεληφθῆ ὡς κηλὶς.

Ἡμεῖς ἀπὸ ὅλους παραδεχόμεθα τὴν περὶ ἠφαιστείου θεωρίαν καὶ περιμένομεν μίαν ἡμέραν τὴν Αἰγίαν νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πῆσῃ στὰ μούτρα τοῦ Πειραιῶς καὶ ὁ Πειραιεὺς ν' ἀνατιναχθῇ καὶ νὰ πῆσῃ ἐπάνω στὴν Ἀθήνα, αἱ Ἀθηναὶ νὰ ἐναγάρουν εἰς δίκην τοὺς ἐπιτεθέντας, ἢ ἀνάκρισις νὰ περάσῃ στὰ χέρια τοῦ Ἀμπελά

καὶ ἔπειτα νὰ περιμένῃς γλήγορα γλήγορα τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ θρίαμβος τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν ἑλληνικῶν ὄπλων κατήντησεν εἰς τὸ στόμα τῆς Βόφρας.

Καὶ εἶνε νὰ μὴν ὑπερηφανευόμεθα ὅταν βλέπομεν δεκά πέντε ὑπαξιωματικοὺς τηλεγραφοῦντας παταγωδῶς καὶ με τὰς ὑπογραφὰς των ἀπὸ τὴν Ναύπακτον ὅτι συνέλαβον τῇ βοηθείᾳ συναδέλφων των ἕνα, ἀριθμὸς 1, ληστοφυγέδικον;

Ἐν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἀγγλικῶ πολέμου ἐν Αἰγύπτῳ.

— Ἐλάττωσις τῶν Ἑλλήνων κατὰ δέκα λωποδύτας.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἀναγινώσκει τακτικὰ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον καὶ ἀρχίζει νὰ μεριμᾶ σοβαρῶς περὶ τῶν κινδύνων οὓς διατρέχει ἡ ζωὴ του ἕνεκα τῆς συρροῆς τῶν διαφορῶν ἐγγλημάτων.

Ἀναστενάζων:

— Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις, λέγει, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ εἶναι κἀνεὶς ταγματάρχης.

— Καὶ γλατὶ;

— Γλὺ νὰ μπορῇ νᾶχῃ πάντοτε χίλλους ἀνθρώπους νὰ τὸν φυλάνε.

Ἀμοργιανὴ τις ἐπισκέπτεται διὰ πρῶτην φορὰν τὸν Πειραιᾶ.

Ἐρωταμένη πῶς τὸν ἤρε:

— Καλὸς εἶναι ὁ Πειραιεὺς, μόνο ποῦ δὲν ἔχει οὔτε παλάτι, οὔτε βασιλέα. Ἐστὶ καὶ στὴ Σύρα, κ' ἐκεῖ δὲν ἔχει βασιλέα. (Ἰστορικόν).

Πρόσφατον αἰγυπτιακόν.

Ὁ Ἀραμπῆς ἀντὶ νὰ προχωρῇ ὑποχωρεῖ, ἡ Αἴγυπτος δὲν τὸν χωρεῖ, καὶ λέγουν πῶς ἀναχωρεῖ εἰς μίαν ὄσιν τῆς Τριπόλεως ποῦ ἕνας φανατικὸς τοῦ τὴν παραχωρεῖ. Νὰ ἰδοῦμεν μόνον ἂν μπορεῖ, καὶ ἂν ὁ Οὐέλσελέυ τοῦ τὸ συγχωρεῖ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Κένθησις.

Κυττάξετε τριγύρω τί κινήσις μεγάλη! τί κάρρα, τί ἀμάξια, κουδούνια καὶ βαγόνια! Ἐστὰ νέα τῆς Αἰγύπτου τὴν ἀποδίδουν ἄλλοι, μὰ γὼ θαρρῶ πῶς εἶναι αἰτία τὰ πεπόνια.

Διῶρυγες.

Ὁ Σκιαπαρέλης ἔβηκε διῶρυγας ἔστων Ἀρη, κ' οἱ ἀστρονόμοι νέα ἀρχίσανε μουρμουρα κ' ἐγὼ εἰς τοῦ σπητιοῦ μου κοντὰ τὸ ἄγκωνάρι διῶρυγας μεγάλας εὐρήκα ἀπὸ . . . οὐρα.

Καρμανζόλα.

Θέλω νὰ πῶ ὀλίγα καὶ γλὺ τὴν καρμανζόλα, ἀλλὰ γλὺ αὐτὴ δὲν ἔρισκω μὴ φρέσκη ἐξυπνάδα . . . ἕνα θὰ ἦναι μόνο καλλίτερον ἀπ' ὅλα, νὰ κόψῃ πέρα πέρα ἐμὲ καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπεργία.

Ἀπεργίαν κυρίαίς πολλαίς μετ' ἑστὸ Παρίσι, κ' ὠρκίσθησαν νὰ σπᾶσουν τοὺς ἀνδρας των ἑστὸ ξύλο· μὰ τέτοια ἀπεργία Ρωμῆ ἂς μὴ φοβίση, κ' ἂν γίνῃ, θὰ τὴν κάμῃ τὸ ἀνδρικό μας φύλο.

Souris.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως ἐπολέμησε στὴν Καλαμπάκα τὸ κ. Σιδιτανίδην καὶ ὁ στρατὸς κατὰ τὴν τηλεγραφικὴν ἡμολογᾷν τοῦ δευτέρου, δὲν ἔλαβε ποσῶς μέρος ὑπὲρ τοῦ πρώτου. Τὸ τραγικὸν συμβᾶν κατηγγέλη ἀμέσως πρὸς τὸν Ἀντιβασιλέα.

Σκηνὴ τραγικὴ συνέβη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸ Χατζήμυσι καὶ Μουσταγαλιρ, χωρὶα ἑλληνικά, καὶ τοῖ δὲν ἀναφέρονται εἰς τὴν τοῦ κ. Δήμιτσα Γεωργαρίου, — ἐβρεξε!

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ζωγράφου κ. Δούκα ἕνας νυκτοκλέπτης ἐμπῆκε ἀπὸ τὸ ταβάνι, ὅστις συλληφθεὶς, ὁμολόγησεν, ὅτι προέβη εἰς τὴν πράξιν ταύτην ἐκ φανατικοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου, θελήσας ν' ἀπομιμηθῇ τὸ θαῦμα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἐπίσης κατέβη εἰς τοὺς μαθητάς του ἀπὸ τὸ ταβάνι, ἐρ' ὡ καὶ ἀπελύθη.

Στυγερόν συμβᾶν συνέβη προχθὲς εἰς τὸ Ζυθοπωλεῖον τοῦ Ν. Πάνου. Μία λάμπα, καὶ με πετρέλαιον μάλιστα καταπεσοῦσα ἐκ τοῦ ὀρόφου, ἐθραύσθη εἰς τεμάχια πλήρη.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΑΠΕΚΕΙ.

Χαρακτηρισμὸς Ἀραμπῆ πασᾶ ὑπὸ Ἀγγλοῦ περιηγητοῦ:

— Ψυχὴ κροκοδείλου ἐντὸς σώματος σκλάβου!

Ἄκρον ἄκρον χριστιανικῆς εὐλαβείας. — Νὰ εἶσαι κἀπηλος καὶ νὰ βαφτίζης...τὸ κρασί σου.

Μετοξύ δύο λούστρων:
— "Ρε και κινούριο κούκο α! !
— "Αμ' πόση θρασύτη;
— Καί πόσο κάνει;
— Δέν τό κηέρω· δέν ήταν κανενάχ οητό μαγαζή
νά βρωτήσω!

Χαρακτήριμός της φωνής της Ασσάλ:
Φωνή μαργαριτάρι...έντός μικρού όστράκου.
Χαρακτήριμός της φωνής της Jeanne Andrée:
Φωνή όστράκου έντός σώματος μαργαριταρένιου.

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΤΗΣ ΛΑΣΣΑΛ

Μεσαι ως *μπομπονιέρις* αϊ πρώται και δεύτεραι θέ-
σεις των άμαξοστοιχιών μετά την 5ην μ. μ. εξέκένουν
τά διαφόρων ειδών κυρέτα των και διάφορα ζαχαρωτά
έπί της ποδιάς της Φαλιρκής προκυμαίει. Δύο μουσι-
και, ή μία έξωθεν της θύρας του θεάτρου και ή άλλη
άπέναντι της 'Όροτραπέζης Κατσιμπάλη, υπεδέχοντο έν
μέσφ δύο μουσικών πυρών τούς προσερχομένους. Διενέ-
μοντο αύθαρει τά ένθεν και ένθεν καθίσματα, έμενε δέ
και ικανός κόσμος όπως άποτελή τόν έν μέσφ των δύο
στοίχων κινούμενον γαλαξίαν. Η σκηνή του θεάτρου
ήτο σημαίος-όλιστος κομψώς, έπί δε του άπέναντι της
σκηνής τοίχου έν πυροτέχνημα έχον άνωθεν στέμμα, κέρ-
ταθεν τό όνομα της προσφιούς Ευεργετουμένης Ευερ-
γέτιδος των πτωχών, και πρό' αυτό δύο σημαίους έλληνη-
κήν και γαλλικήν, πυροτεχνικός και αύτάς, προσείλυε
τήν προσοχήν. Τό στέμμα, αϊ σημαίαι, και τό όνομα
Λασσάλ μετ' όλίγων θά άνελύοντο όλα εις φλόγα, εις
χρώματα, εις πύρ, εις λάμψιν. Και ή εισοδος του θεά-
τρου ήτο στεφανωμένη με κλάδους ροδοκάρνων, ως ν' ά-
πετέλων *Μάρι*. Είς τούς προκείμενους τό κάθωθεν
του όπισθοσκηνίου 'Υπόγειον διεφάνοντο κόρσι πλήρεις
άνθων και κέτι στέρνοι έκ καμελιών τεχνητών με χρυ-
σοκόσπινον γαρνιτούρ, όλα αύτά σκεπασμένα μυστη-
ριωδώς, διδ' να κάμουν κατόπιν τήν επίσημον εισόδον
των. Ο κόσμος είχε διανεμηθί εις τά ξενοδογεΐα,
άλλου; εξένιζεν ό Σάββας, άλλου; ό Κατσιμπάλης,
πολλούς ό Άντωνάκης και περισσοτέρους ό φουστανε-
λάς. Τόν τελευταίον υπεβοήθουν εις τήν πληρωμήν και
δύο χωροφύλακες κρυμμένοι εις τήν Κουζίνα και με-
τρώντες τάς εξερχομένας μερίδας. Αϊ δύο μουσικαί εξη-
κολούθουν να παινίζουν, τό μελτεμάκι να φυσά, τό
ήλεκτρικόν να εργολαβή τήν καλήν κόρην σελήνην της
γνωστής άγαθής οικογενείας, εισιτήρια του θεάτρου να
πωλούνται—τά πέρην του χιλιοστού άριθμού—ό σιδηρό-
δρομος να πηγαίνειόρχεται, οί κύκλοι των καθισμάτων
να εύρύνονται και οί περιπατηταί έν τω μέσφ να πω-
νούνται, ώστε να σχηματίζωσι πλέον έ' άπέραντον σώ-
μα άπό διάφορα μέλη' ούτως ώστε ό ύφθαλμός σου ήτο
μία δεκακοκταετής, ή χείρ σου μία χήρα, ό πούς σου εις
ύπάλληλος του ύπουργείου των Έξωτερικών και καθεξής.
Και ή ώρα να μη παρέρχηται, ή μάλλον να παρέρχηται
τόσον άργά και τόσον γλυκά, ως να έλειγες τάς πκ-

ρείες κιπελλιδίου περιέχοντος Βενεδικτιών η ως να
είγες κολημένα τά χείλη σου έπί των δροσερωτέρων
χειλέων της άλλοτε κηρυχθείσης ύπό του Μή *Χίτεια*
Βασιλείσης του Φαλήρου και τά έρόφας άργά, άργά, άργά.
'Επί τέλους όλα πέρνου και περι τήν εισοδον του
θεάτρου ανοίγεται μικρά βγάξ, πάχους πέντε δακτύλων
ή μιας δακτυλιδένιας μέσης, όθεν έπρεπε να περάση όλος
έκεινος ό κόσμος.
Μία φίλη κυρία έκαμε τάς παρατηρήσεις της, ό έπί
των εισητηριών έκαμεν τάς ιδιόκας του, και μετά τήν άν-
ταλλαγήν αύτήν των προσφωνήσεων και άντιφωνήσεων
εισήλθον.
Μιλική μαλακή ως πρειά κόρη; ή εισαγωγή της *Φα-
τινίτας* έλειγε τάς άκοάς μας, θορυβώδης, θορυβώδης
ήνοιξεν ή πρώτη σκηνή, έπειτα εισήλθεν ή *Λασσάλ* και
δέν είχομεν πλέον *Φατινίτσαν*, αλλά *Λασσαλίτσαν*, έκ-
τελουμένη εις δύο θέατρα, εμπρός τό έν και όπισθεν τό
άλλο. 'Εμπρός εκυλινούντο έπί της σκηνής άνθοδέμα
και στέρνοι. 'Οπίσω βεγγαλικά και βκείται. Δι' όλί-
γας στιγμάς όλοι εγίναμεν μαριονέται' έστρεφόμεθα περί
τόν άξονά μας' ή παράστασις είχε διακοπή' είχεν αρχί-
σει άλλη παράστασις. 'Ολοι έλεγον κέτι τι' θρούς
ύπόκωφος έσχηματίζετο' τό μελτεμάκι και αύτό έψιθύ-
ριζε' θίασος μαγαών άνευφήμη' και ή *Λασσάλ* έμεΐδια.

'Εως ότου ή *Λασσαλίτσα* έκόπασεν' και ήρχισεν ή *Φα-
τινίτσα*. 'Ο ήρω; της έσπέρας έν τή παράστασει ήτο ό
'Αρμάνδος, ό στρατηγός Πουνταισιναίης. 'Οταν έσφεν-
δόνισεν άπό της σκηνής τό:
— *Cent mille tonnes de touloumoutyr!* ό κόσμος έπε-
σε κάτω άπό τά γέλοια.
Τότε δύο τρεις έσπεύσαμεν και τόν έσηκώσαμεν και
έπανελήρθη πάλιν ή παράστασις.
'Η *Φατινίτσα* είναι μάλλον παντομίμα παρά βωδεδίλ-
λουν. Τό *ξέλο* είναι ό πρωταγωνιστής. Και ή μιμική
του Πουνταισιναίης είναι άτελείωτος. Είς τό τέλος της
δευτέρας παραστάσεως ό στρατηγός κάνει τέρατα σωμα-
τική; δυνάμεις' παιζει τόν *Ευνούχον* του Σεργίου ως
μήλον, τό όπιον ανάρρίπτομεν και συλλαμβάνομεν πάλιν.
'Ο τενόρος ήτο τύπος Γάλλου άνταποκριτού. Οί τεμε-
νάδες του εις τό Σεράγιον ήσαν τεχνικώτατοι.
— Να τί θά πη να είσαι Γάλλος, έλεγεν εις θαυμά-
ζων τήν σβελοσύνην του ύζυφώνου.
— Τι θά πη;
— Να γίνεισαι άμέσως Τούρκος!
Και έγώ λοιπόν όστις είδα πάλιν τό *Χανουμάκι*
του Φαλήρου και έγεια, *cent mille tonnes de Caviar!*
πλέον παρά Τούρκος, φαινεται ότι θά ήμην ποτε Γάλλος!

Αϊ κυρίαι θά θέλετε να μάθητε και τά δώρα τά όποια
έλαθεν ή *Λασσάλ*. Είναι λοιπόν εις βρυτίμος δακτύλιος,
έν βρυτιμώτερον ψέλλιον και ένα κοστούμι εκ Παρισίων.
Τό δώρον δε της *Λασσάλ* εις τούς πτωχούς είναι Δρ.
1125,60, τάς όποιό; ό κ. Πατριός θά διανεμήη τρα-
γουδώντας.

*Μιλ.θιος.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΣΚΗΝΑΙ.

(**Υβ:ότροπη**) *Φα.έξ* (έρωτᾷ Γιανόπουλον). Καφ-
φές έτοιμάσθη;
Γιανόπουλος. — Ναί!
Φα.έξ. Και ναργιλές;
Γιανόπουλος. Και αύτός...
Φα.έξ. Βάλτου κάρβουνα και έρχομαι!

Δικαστική. 'Ο *Πρόεδρος*. Να προσέλθουν οί μάρτυ-
ρες! (ό Μκνωλακός, ό Γλουβραλακόπουλος και ό Καλα-
ποδάκης; άπουσιαζουν στρεψιδιούκοντες).
Πρόεδρος. (πρός έπαρχον Γουθίου). Προσκαλέσατε μάρ-
τυρα Μκνωλακός εις 'Επρχοίον.
'*Επαρχος*. Π-οσῆλθεν!
Πρόεδρος. Να θέση τήν χείρα αύτου εις τό *Ευαγγέ-
λιον*.
'*Επαρχος*. Τήν έθισε.
Πρόεδρος. «'Ορκίζομαι έπί του ίερού *Ευαγγελίου* να
όμολογήσω» κτλ. κτλ. 'Ο μάρτυς ούτω όρκίζεται, ως και
οί λοιποί διστροπούκοντες, ό δε κατηγορούμενος έπί ζω-
κλοπή δι' άποφάσεως του Δικαστηρίου παρόντος του Εί-
σαγγελέως και *τηλεγραφηθέντων* τριών μαρτύρων, κατε-
δικάσθη εις τριμήνον φυλάκισην.

Ερωτική. *Μάριος*. Σε άγαπῶ τρελλά!!
Μα.έ. Να τό πιστεύσω;
Μάριος. 'Ω πιστεύσε τυ, άγάπη μου, σοί τό όρκίζο-
μαι!
Μα.έ. Ποτέ τέλος πάντων θά ένωθώμεν δια παντός;
Μάριος. 'Ω αν ήξευρ. . ρ . ρ . ρ . . . ρ . . (τό τη-
λέφωνον κόπτεται).

Θέμις. Αδγούστα! Αδγούστα!
Αγούστα. Τι θέλεις κχι μουρουριάζη!
Θέμις. Ναί, τί θέλω ως να μη γωρίζης τί διδ' σε αϊ
σθάνους (τήν στιγμήν αύτήν εισέρχεται ό αδελφός της
Αδγούστας, έπιλογίας του Ιππικού και θέτει αύτός τό
ούς του εις τό τηλέφωνον) και ύστερον άπό τόσον έρωτα
δέν ένδίδει εις μίαν συνέντευξιν. . .
'*Επιλοχίος*. Είναι όλίγη δύσκολον, αλλά τέλος πάν-
των . . .
Θέμις. 'Ω τηλεφώνησον τήν λέξιν ένδίδω και ως άπο-
θάνω! . . .
'*Επιλ*. Ναί αλλά ποϋ;
Θέμις. Τό βράδυ εις τόν κήπον του Συντάγματος μετά
της θλαχμηπόλου σου δήθεν ότι πηγαίνεις εις τήν θείαν
σου. . . (τήν αύτήν έσπέραν ό **Θέμις** έξυλοκοπήθη άνη-
λεως ύπό του έπιλοχίου του Ιππικού εις τόν τόπον της
συνεντευξείας.)

Οίκογενειακή. 'Η *Κυρία Δ*. Λοιπόν Γεωργάκη μη
λημονήσης ότι άπόψε είναι ή βραδεία μας . . σε πε-
ριμώ . .
Γεώργη. Ναί, άγάπη μου, αλλά να έχης όλίγην ύπομο-
νήν, πρέπει προηγουμένως να άποκοιμήσω τά παιδιά,
(έχει πέντε άνήλικα) ή μητέρα των είναι με τήν αδελ-

ρήν της εις τό θεάτρον, αλλά και τά παιδιά δίν είναι
μικρός μπελάς.
'*Η Κυρία Δ*. Τα έδικά μου εκοιμήθσαν όλα, ό *Νίκος*
λείπει εις τήν έξοχήν άπόψε . . .
Γεώργη. Τι εύτυχής σύ . . .
'*Η Κυρία Δ*. Έλα να μοιράσωμεν τήν εύτυχίαν!

Πολιτική. *Κότταρης* (πρός τόν Πρωθυπουργόν). 'Εκ-
λουγαί ήρχεσθ, χουρουφλακέ έπεμβάιν, δ.κιούματα που-
λιτών παραβιάζονται, **έπείγεται** σύγκρυσες . . .
Πρωθυπουργός (πρός έπαρχον). Απομακρύνετε στρα-
τιωτικάς άρχάς άπό τόπον έλογής, άποκαταστήσατε
τάξιν!

Κότταρης. 'Επέμβασιν έπτείνετε, στακουρήςδες του
παράκμαν, θά ματουθοϋμε!

Δημητρακάκης (πρός Δεληγιάννην), Κύρ χρά *Θωδωρά-
κη* χράπ, χράπ, καταχραπτύσασε εις τήν *Πρωταρ* χράπ,
χράπ, χράπ λόγον μου. *Τυόθεης* ως άποσπάζη μέρη χράπ
αύτου, και ως άποχραπτύση αύτά.
Δηληγιάννης Λόγον 'Υμών κατακεχωρισάμεθα, έν-
ποιήσατο γενικήν αισθησιμότητα.

Δ....

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

[ΤΟΥ ΕΙΣΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ]

Είνε αδύνατον να φαντασθήτε όλαν δύναμιν...., οίον
γόητρον άσκεί έν τή άλλοδαπή και ιδία παρά τοις 'Υ-
περβορείοις' ή λέξις 'Ελλην' εν άκαρεί δύναται εκ
του μη όντος να δημιουργήση σκάνδαλα, θόρυβον, πα-
ρανοήσεις, όχλαγωγίας, διαδήλώσεις, κίνδυνον της δη-
μοσίας τάξεως, ανστατώσιν ύλοκλήρου πόλεως, έπέμ-
βασεις πεζής και έφιππου άστυνομίας και τά παρόμοια.
Και έμως τό παραδοξόν τουτο φαινόμενον εινε άπλου-
στατή εκδήλωσις άκραϊστούς φιλελληνισμοϋ εκ μέρους
των Γερμανών, διότι έν θελήσωμεν, έν τή νεία κατ' έξο-
χήν 'Αθηνακή διαίρεσι του άνθρωπίου γένους εις
'Ελληνας, 'Φιλέλληνας' και 'Μισέλληνας,' να πε-
ριλαθώμεν και τούς Γερμανούς, αναμφίβολως δέον να
ταξινόμησωμεν αύτούς υπό τό είδος των 'Φιλελλήνων'.
'Οπωσδήποτε ό γνήσιος 'Ελλην, λίαν δικαίως, ούδύλω;
κολακεύεται εκ τινων ένδείξεων ένδιαφέροντος και συμ-
παθείας του πεπολιτισμένου κόσμου, διότι έχει τήν συν-
αίσθησιν ότι «του άξίζου»· ό δε λόγος εινε πολύ άπλοϋς·
είνε άληθής ότι ήμείς οί 'Ελληνες είμεθα εκ φύσεως με-
τριόφρονες, αλλά μήπως δια τουτο πρέπει να άρηθώμεν
ότι «μόνοι ήμείς» εν διαστήματι πεντηκονταετίας άπε-
δειξάμεν ήμάς αύτούς τή χαινούση Ευρώπη πρότυπα
έλευθέρων πολιτών ικανωτάτων προς συνταγματικόν...
και μάχιστα—entre nous—πρός «δημοκρατικόν» συνταγ-
ματικόν βίον;... Βεβαίως.... ύφίστανται εισέτι «μικρά
τινα άτοπα» οίον: έλεεινή διοικήσις, άθλια οικονομικά,
ληστεύσεις ταμείων, δωροδοκία ανωτάτων και κατωτά-
των υπαλλήλων, διασπάθισις δημοσίου πλούτου, έλλει-
ψις αυτοδιοικήσεως, έλλειπστατή εκπαίδευσις, άμφιβο-
λία περι του άδεάστου δικαστικών προσώπων, άλλη-
λοκτηνία πολιτών έν μέση όδῶ, έγκλήματα χωροφυλά-

κων, ἐπιθέσει· κατα συντακτῶν ἐφημερίδων...καί...καί.

— "Ε! καὶ τί βγαίνει!... ὄλα αὐτὰ εἶναι βεβαίως κηλίδες, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μήπως καὶ ὁ ἥλιος δὲν ἔχει τὰς ἰδικὰς του; ἢ μήπως, αἱ κηλίδες ἐμπόδισαν ποτὲ τὸν ἥλιον νὰ ἰλιχθῆ τόσους καὶ τόσους γενναίους σωματάρχας, καθ' ἣν στιγμὴν ροφῶντες τὸν «βαρὺν» μετὰ τοῦ ναργιλέ των ἐξῶθεν τοῦ καφενεῖου Γιαννοπούλου, μελετῶσι τὰ τοῦ στρατοῦ μας; Λοιπὸν τίς ὁ λόγος δι' ἃν κηλίδες «τινες» τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν βίου θὰ μὴ ἐμπόδισαν νὰ αὐτοκαλώμεθα «πρότυπον» Ἔθνος ἐν Ἀνατολῇ, καὶ νὰ εἰμεθα πράγματι τὸ μᾶλλον πρωτότυπον Ἔθνος ἐν Ἑυρώπῃ;

Ταῦτα ἀναλογιζόμενος οὐδόλως ἐκολακεύθην, οὐδ' ἔδωκα προσοχὴν εἰς τὴν ὄντως πᾶνδημον ὑποδοχὴν ἣτις μοὶ ἐγένετο ἐν τινὶ Γερμανικῇ πόλει ἐκ μέρους τῶν κατοίκων, ἀμα εἶπον ὅτι εἶμαι Ἕλλην... Βεβαίως ὤφειλον νὰ μὲ ὑποδεχθῶσι πρεπόντως ἀφοῦ ἤμην Ἕλληνας οὐχ' ἦττον πιστεύω ὅτι ἐκ τῆς κατωτέρω διηγήσεως τῆς ὑποδοχῆς ταύτης θὰ σκιρτήσῃ ἡ καρδίκα τοῦ Πανελληνίου, καὶ ὁ πωσδῆσθε θὰ σχηματίσετε καὶ ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν περὶ τοῦ τί φρονεῖ ὁ Γερμανικὸς λαὸς περὶ Ἑλλήνων καὶ Ἑλλὰδος.

Πρὸ δύο καὶ ἐπέκεινα μηνῶν ἐν Βερολίνῳ, ἐνῶ διηρχόμην διὰ τῆς γνωστῆς ὁδοῦ «Unter den Linden», εἰς καθημερινὴν ὑπεύκτων συνήθειαν ἔστην πρό τινος στόλου εἰδοποιήσεων, (Anschlagssänle). Σημειώσατε ὅτι ἐν Βερολίνῳ, καὶ ἐν πάσῃ κᾶπως ἀξίᾳ λόγου εὐρωπαϊκῇ πόλει, ὑπάρχουσι πράγματά τινα, ἀποδεικνύοντα ἔλλειψιν πρακτικοῦ πνεύματος παρὰ ταῖς Εὐρωπαϊαίς, διότι καίτοι μὴ ὄντα ἐντελῶς περιττὰ, προκαλοῦσιν οὐχ' ἦττον περιττὰς δαπάνας. Μεταξὺ τῶν πραγμάτων τούτων εἶνε οἱ κατὰ διαστήματα ἐν ταῖς ὁδοῖς πεπηγμένοι στόλοι χρησιμεύοντες πρὸς ἐπιμόλλησιν παντοίων ἀγγελιδῶν, προγραμμάτων θεάτρων κλπ. καὶ τὰ δημόσια οὐρητήρια.

Ποῦ τὸ πρακτικὸν ἑλληνικὸν πνεῦμα τὸ χρησιμοποιοῦν δι' ἀμφοτέρως τὰς ἀνάγκας τὸν πρῶτον παρατυχόντα... τοῦτον!... πρὸς τί λοιπὸν αἱ περιτταὶ αὗται δαπάναι ἐν Ἑυρώπῃ;... ἀνεξήγητον...

Ἀρῶ ἐπιτροχάδην ἀνεγνώσα προγράμματα θεάτρων, διαφόρους εἰδοποιήσεις, καὶ μεταξὺ ἄλλων ἐπληροφόρηθην καὶ περὶ τῆς προσεχοῦς ἀριζέως τοῦ chevalier Blondin «of the Hero of Niagara» ἐπέστησα τὴν προσοχὴν μου ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἀγγελίας...

«Berlin—Kopenhagen. Τῆ 82. ἀναχώρησις ἐκτάκτου ἀμαξοστοιχίας ἐκ Βερολίνου δι' Ἀμβούργου—Κιέλ—Korsøer εἰς Κοπενάγην. Ἐπιστροφή ἐκ Κοπενάγης διὰ Stettin εἰς Βερολίνον. Α'. θέσις 31,00 μαρ. Β'. 26,00, Γ'. 18,80. Οἱ ἔχοντες ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ τρίτην θέσιν δικαιούνται εἰς δευτέραν μεταξὺ Kiel—Korsøer καὶ Kopenhagen—Stettin.»

Τοιαῦται εὐκαιρίαι παρίστανται δις καὶ τρίς τῆς ἑβδομαδος διαρκούντος τοῦ θέρους· ὁ δὲ βουλόμενος δύναται εἰς τιμὰς εὐτελεστάτας, νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς ὠραιωτέρας εὐρωπαϊκὰς πόλεις, νὰ διασκεδάσῃ, νὰ ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα, νὰ διδᾶχθῃ κατὰ τὸ δυνατόν, χωρὶς πρὸς τοῦτο νὰ ἦναι ἀνάγκη νὰ συναριθμηθῆται μεταξὺ τῶν προνομισούχων ἐκείνων διπόδων φύσεων, αἵτινες κατὰ τυφλὴν μοῖραν, διαθέτουσι χιλιάδας τινὰς φραγκῶν ἐτησίως, καὶ ὧν τὰς στερεοτύπους ἀριζείας καὶ ἀναχωρήσεις μᾶς ἀναγράφει μετ' ἀκριθείας ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος, ἐκπληρῶν οὐ-

τω τὸ κατὰ δύναμιν τὴν εὐγενῆ ἀποστολὴν του. Ὅπως δὴποτε, τινὲς νομίζουσι ὅτι πρέπει νὰ ἤμεθα εὐχαριστημένοι, διότι παρὰ τὸ ἀνεπαρκὲς τῆς συγκοινωνίας, «αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι» διακτῶσι τὴν μετὰ τῆς Εὐρώπης ἐπιμιζίαν μας. . . . «βλέπουσι κόσμον» μεταφέρουσι εἰς τὴν χώραν μας τὸν πολιτισμὸν, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου ἄλλοι συντηρητικώτεροι ἀμφιβάλλουσι ἂν «τέτοιαι ἀγγεῖα» εἶνε ἱκανὰ πρὸς μεταφορὰν πολιτισμοῦ. . . . , ἐπιπροσθέτοντες μετὰ στόμφου προερχομένου βεβαίως ἐκ πεποιθήσεων, ὅτι «μεταφέρουσι. . . . ἀλλὰ μεταφέρουσι μόνον τὰς πληγὰς του.»

Ἡμεῖς ὡς ἐξετάζοντες τὰ πράγματα μόνον ἐξ ἀντικειμένου δὲν ἔχομεν ἰδίαν γνώμην.

Χωρὶς πολὺ νὰ σκεφθῶ ἔλαβον ἐν εἰσιτήριον Γ', καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπερόμην ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς μεταξὺ Βερολίνου καὶ Ἀμβούργου. Διεσκέδασα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς ὠραίας πόλεως τοῦ Ἀμβούργου καὶ τῶν προαστείων, ἐπισκεπτόμενος διάφορα θέατρα καὶ μουσικὰς συμφωνίας ὧν καθ' ὅλην τὴν νύκτα βριθίει τὸ προάστειον San-Pauli· πλέων πρὸς τὰ κατάρυτα περιχώρα, ὅπου πλοῦσι εἰς ἔμπορον ἔχουσι τὰς πολυτελεῖς τῶν ἐπαύλεις ποικίλου ῥυθμοῦ, περιβαλλομένας ὑπὸ κήπων, ὧν αἱ ἐξ ἀνθέων τᾶπητες πάντοτε ἀναγκάζουσι τὸν διαβάτην νὰ σταματήσῃ τὸ βῆμα, ὅτε πολλάκις διὰ τινος παραθύρου ἢ ὑπὸ σκιαδᾶ δύναται νὰ ἐξιχνιάσῃ γυναικείας τινὰς μορφὰς, ὧν αἱ ὠρόλευκοι παρειαί, ἢ μέλαινα κόμη, οἱ ὕγροι ἐκ τῶν κογχῶν των ὡς δαμάσκηνα προέχοντες ὀφθαλμοί, ἢ βιβλικὴ ρίς, τὸ ἀνατολικῶς ναυελὲς τῶν κινήσεων, τὸσον ἀσφαλῶς προδίδουσι τὴν Σημιτικὴν καταγωγὴν των.

Ὡς προσεχῆς σταθμὸς ἐσημειοῦτο ἐπὶ τοῦ εἰσιτηρίου μου ἡ πόλις Κιέλ. Αὕτη ἀποτελεῖ ἓνα ἐκ τῶν πολεμικῶν λιμένων τῆς Γερμανίας, καίτοι δὲ, καθ' ἐκυτὴν οὐδὲν περιέχουσα τὸ ἀξίον λόγου, ἤθελε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον παράσχει εἰς στρατιωτικὸν ἐξ ἐπαγγέλματος, λόγῳ τῶν περιβαλλόντων αὐτὴν ὀχυρωματικῶν ἔργων.

Von Puck

(Ἡ συνέχεια προσεχῆς).

ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΘΗΝΙΑ.

ΟΙΝΟΙ

Γ. Ἀμπαζοπούλου καὶ Σα:

Κατ' ὄκλαν ὁ ἐρυθρὸς καὶ ὁ λευκὸς μόνον λεπτὰ 60.

Κατὰ φιάλας ἐσφραγισμένας ἐκάστη λεπτὰ 60.

[Σεντρικὸν Κατάστημα καὶ Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις, καὶ Πειραιεῖ]